

[Fiskeriministeren]

danske fiskerflåde i 1992. Vi har et forbud imod at etablere sig med nye bomtrawlere over 500 hk. Under 500 hk er der stadig væk mulighed for det, men man kan altså ikke få tilladelse til at sætte store bomtrawlere ind i den danske fiskerflåde. Her har vi altså et klart fiskeripolitisk signal til alle fiskere om, at det ikke er den vej, vi ønsker at gå. Vi har ikke kunnet finde beviser for bomtrawlfiskeriets skadelige virkninger, der gjorde det muligt at føre det frem f.eks. i EF med henblik på at få vedtaget EF-regler, der skal forbyde det. Vi ved, at danske fiskere har den opfattelse, og det kan mange andre også have, men der er altså ikke noget biologisk bevis for, at bomtrawlfiskeriet er så skadeligt, som nogen siger, og dermed er der altså heller ikke grundlag for, at vi kan føre det frem med henblik på at få gennemført et EF-forbud imod bomtrawlfiskeri.

Jeg håber, Folketinget er enig med mig i, at vi ikke skal føre noget frem, medmindre der også er et biologisk-videnskabeligt grundlag, der siger, at det er den rigtige vej at gå, for hvis vi først begynder at føre argumenter frem for at få stoppet andre landes fiskere, uden at der er biologisk-videnskabeligt grundlag for det, må vi naturligvis forvente, at andre lande vil føre de samme synspunkter frem imod de fiskerier, vi har, som de ikke selv har, med henblik på at begrænse danske fiskeres udøvelsesmuligheder, uden at der er biologisk-videnskabeligt grundlag for det. Jeg håber derfor, vi kan være enige om, at der skal være en balance her.

Der er også en anden misforståelse i spørgsmålet om bonussystemer, jeg må rette. Jeg synes, at vi netop ved at bruge et positivt økonomisk incitament er kommet meget langt med bonussystemerne. For vort sildefiskeri gælder det således, at vi rent faktisk har opnået det, at stort set alle de sild, der i dag fiskes til konsumanvendelse, også bruges til konsumanvendelse. Når vi også bruger bonussystemet i forhold til torske-, rødspætte- og hvillingfiskeriet, er det ud fra den betragtning, at rødspættebestanden faktisk har det vældig godt, men vi udnytter ikke de danske kvoter og har ikke gjort det de sidste ti år, og ud fra et samfundsmæssigt og økonomisk synspunkt må det da være rigtigt, at vi prøver at give et incitament til, at fiskerne fanger nogle flere rødspætter. Derved får vores fiskeindustri jo også noget mere at bestille, og samfundsmæssigt får vi mere ud af det.

Det samme er situationen, når vi tager hvillingen: Ud fra dansk fiskeripolitik ønsker vi, at vi skal fange nogle flere hvillinger, fordi vi gerne vil have nogle flere ud af havet. Vi ønsker ikke, der skal være så mange hvillinger i havet, så vi vil gerne udnytte vores kvote, og derfor giver vi altså også en bonus – et positivt økonomisk incitament dér.

Hvad angår sildegaven til Letland og til Rusland, er det fejlagtigt at tro, at den ikke har fungeret. Fiskeriet har fungeret meget hensigtsmæssigt, idet der dog har været nogle problemer i forbindelse med afsætningen specielt til Rusland, mens vi har fået løst en del af problemerne i forbindelse med afsætningen til Letland. Det har fungeret rimelig fornuftigt i den resterende del af året, og jeg regner også med, at vi kan køre videre med det i 1993.

I den forbindelse må jeg sige til fru Eva Fatum, som åbenbart fuldstændig ukritisk bringer en kritik frem af den måde, brislingeordningen skal fungere på, at jeg går ud fra, at fru Eva Fatum er enig med mig i, at det er skatteyderpenge, vi bruger til at købe brislinger op og forære dem til Letland. Når vi fastsætter prisen for sådan nogle brislinger, må den stå i et rimeligt forhold til, hvilken værdi de har, og ikke bare være en eller anden tilfældig pris, som man måske har opnået på en ganske lille bestemt mængde, der er solgt til konsum en enkelt dag. Jeg har svært ved at se, at brislinger i Østersøen skal være mere værd end sild, der bruges til konsum. Min viden om fisk og fisks værdi siger mig, at de ikke kan have en større værdi end sild, der bruges til konsum. Jeg er sikker på, at mange af Folketingets medlemmer – måske endda hr. Risgaard Knudsen ville være den første – fra denne talerstol ville kritisere fiskeriministeren for, at han accepterede en pris, der var højere end for sild, som går til konsum. Derfor er det vigtigt også at være opmærksom på det, når vi taler om brislingeordningen.

Jeg håber, at de 1.000 t brisling, der nu er afsat, og som Letland er interesseret i, også kan blive brugt fornuftigt og være til gavn for de bornholmske fiskere.

Jeg tror, jeg har svaret hr. Svend Aage Jensen med hensyn til fiskeplejen og på spørgsmålet, om den også foregår på EF-plan. Det får mig til til sidst at svare hr. Niels Højland. Jeg må sige til hr. Niels Højland, at regeringen ik-